

Огняновъ въ самозащитата си може да промуши песето, което избѣгваше пожа, за да се спусне отъ друга страна, той се намѣси и ги растърва. Послѣ се обърна къмъ Огнянова, който бѣше цѣлъ исчървенѣлъ и распѣхтѣнъ.

— Чорбаджи, отъ дѣ това куче е сърдито на тебе?

— Единъ дѣнь, не помнѣж дѣ, го ударихъ съ камѣкъ, отговори съ прѣсидено хладнокрѣвие Огняновъ.

Опъ-башиятъ го поглѣда недовѣрчиво и испитателно. Очевидно, той не бѣше удовлетворенъ отъ тоя отговоръ.

Мѣтно подозрѣние се издупи въ главата му. Но той рѣши да немисли послѣ. Па, като се прѣстори, че намира Огняновия отговоръ твърдѣ правдоподобенъ, каза: — Тая порода кучета сж твърдѣ наметозлобиви, наистина. Поздрави игумена и трѣгнѣж къмъ балканското гърло и скоро се изгуби.

Хрътката съ подигнѣжта опашка отиваше вече прѣвъз дивадата за да стигне новия си ступанъ.

— На ли ѣ убихте тая пущина? попита зачудено игуменътъ.

— Азъ ѣ хвърлихъ полуумрѣла въ улея, за да се удави тамъ, но ето ѣ пакъ жива, за бѣда! избѣбра угрижено Огняновъ; — добрѣ казваше дѣдо Стоянъ да ѣ заровимъ при другитѣ песета. Па отъ дѣ сега и този дръвникъ Шерифътъ да се улучи тука! Поразията дѣто ѣ не сѣнеш тамъ никне!

— Добрѣ ли ги убихте и тѣхъ? да не въскрѣсне нѣкой, като кучето? попита укоризнено калугерътъ; когато човѣкъ захване подобно нѣщо, трѣба да дойде до *юсъ*, па тогава да остави... Новакъ си ти, Бойчо, въ тоя занаятъ... Хай дано нѣма нищо. Слухътъ дѣто пусихме за двамата души, приспа читачата... Но азъ пакъ ще душѣ.

Между това Огняновъ бѣше впилъ очи въ мѣстото дѣто бѣхх законани турцитѣ. Той забѣлѣжи очуденъ че, на това мѣсто бѣше се набрала значителна грамада камѣни. Ни той ни Стоянъ воденичарътъ не бѣхх туряли тия камѣни. Той исказа удивлението си къмъ игумена.